

Καλά Χριστούγεννα!

«Κανείς δεν έχει το δικαίωμα να χρησιμοποιεί το τραγικό συμβάν ως άλλοθι για πράξεις ωμής βίας».

Δήλωση του πρωθυπουργού, Κ. Καραμανλή, κάποια από αυτές τις ημέρες

«Δεν υπάρχει ζήτημα 'βίας', δεν υπάρχει παρά μια πλευρά που βάλεται μέσα σε έναν πόλεμο που βρίσκεται ήδη σε εξέλιξη και επομένως το ζήτημα των μέσων που επαρκούν για τη νίκη».

Εξόριστη Επιτροπή Κατάληψης της Σορβόνης, Παρίσι, Ιούνιος 2006

«BIA είναι να δουλεύεις 40 χρόνια για ψίχουλα και να αναρωτιέσαι αν ποτέ θα βγεις στη σύνταξη... BIA είναι τα ομόλογα, τα κλεμμένα ασφαλιστικά ταμεία, η χρηματιστηριακή απάτη... BIA είναι να αναγκάζεσαι να παίρνεις ένα στεγαστικό δάνειο που τελικά το πληρώνεις χρυσό... BIA είναι το διευθυντικό δικαίωμα του εργοδότη να σε απολύει όποια στιγμή θέλει... BIA είναι η ανεργία, η προσωρινότητα, τα 400 ευρώ με ή χωρίς ένσημα... BIA είναι τα εργατικά «ατυχήματα», επειδή τα αφεντικά περιορίζουν τα εξόδα τους εις βάρος της ασφάλειας των εργαζομένων... BIA είναι να αρρωσταίνεις από την πολλή δουλειά... BIA είναι να παίρνεις ψυχοφάρμακα και βιταμίνες για ανταπεξέλθεις στα εξαντλητικά ωράρια... BIA είναι να μην έχεις λεφτά να αγοράσεις φάρμακα για να επιδιορθώσεις το εμπόρευμα-εργατική σου δύναμη... BIA είναι να πεθαίνεις σε ράντζα άθλιων νοσοκομείων, όταν δεν μπορείς να δώσεις φακελάκι».

Προλετάριοι από την κατελιημμένη ΓΣΕΕ, Αθήνα, Δεκέμβρης 2008

1.

Αυτόν τον Δεκέμβρη, ο άνεμος της εξέγερσης επανεμφανίστηκε στις πόλεις. Η χαρμόσυνη, εορταστική ατμόσφαιρα πυρπολήθηκε μαζί με το χριστουγεννιάτικο δέντρο στην πλατεία Συντάγματος. Η δολοφονία του 15χρονου μαθητή Αλέξανδρου Γρηγορόπουλου από ειδικό φρουρό της αστυνομίας ήταν ο πυροκροτητής. Χιλιάδες εξοργισμένοι προλετάριοι βρεθήκανε στους δρόμους και βάλανε φωτιά σ' αυτές τις πόλεις του εμπορεύματος. Η κοινωνική έκρηξη που ακόμα ζούμε δεν μπορεί να εξηγηθεί μόνο από την οργή ενάντια σε μία ακόμα κρατική

δολοφονία ή ενάντια στην αστυνομία. Είναι πολλά περισσότερα. Είναι η έκρηξη της συσσωρευμένης οργής που πηγάζει από την εδώ και χρόνια διαρκή προσπάθεια υποτίμησης της ζωής μας, την οποία φαίνεται να επιταχύνει ένας καπιταλισμός σε κρίση. Επιτέλους, βρήκαμε την ευκαιρία να δηλώσουμε κατηγορηματικά και έμπρακτα «ως εδώ, τώρα είναι η σειρά μας!». Παρόλες τις μικρότερες ή μεγαλύτερες σποραδικές αντιδράσεις μας, ανεχτήκαμε εδώ και χρόνια όλο και περισσότερη δουλειά για όλο και μικρότερους μισθούς, ανεχτήκαμε την επίθεση στον έμμεσο μισθό μας με τη μεταρρύθμιση του ασφαλιστικού συστήματος, την εντατικοποίηση της μαθητικής ζωής, το νόμο-πλαίσιο για τα πανεπιστήμια, τις αυξανόμενες απολύσεις, την εντεινόμενη επισφάλεια, την υποβάθμιση του περιβάλλοντος και την άγρια βία προς τους μετανάστες. Ανεχτήκαμε τον πολλαπλασιασμό των απόβλητων, αυτών που δεν χωράνε στα αναπτυξιακά διαγράμματα της οικονομίας τους, και την αλαζονεία των αφεντικών. Και όλα αυτά τα χρόνια, συσσωρεύαμε οργή, ενώ τα αφεντικά προσδοκούσαν ότι αυτή η κοινωνική βόμβα δεν θα εκραγεί και οι αφελείς δεν πίστευαν ότι θα εκραγεί. Αλλά η ιστορία δείχνει ότι η έκρηξη είναι αναπόφευκτη και πάντα αναγκάζει τον καθένα να τοποθετηθεί σε σχέση μ' αυτή. Ο γεροτυφλοπόντικας δεν πέθανε...

2.

Αφού βρεθήκαμε στο δρόμο, ήταν μια μεγάλη μάζα μη πολιτικοποιημένων εφήβων που μας έδειξε τι πρέπει να κάνουμε για να συνεχίσουμε. Αλλά αυτή η εξέγερση δεν είναι μαθητική. Συναντήσαμε μαθητές, φοιτητές, νέους (κυρίως, αλλά όχι μόνο) εργαζόμενους, άνεργους. Αρκετοί από αυτούς (κυρίως στην Αθήνα) ήταν μετανάστες, οι οποίοι σήκωσαν κεφάλι μετά από δύο σχεδόν δεκαετίες σιωπηλής υπομονής της άγριας εκμετάλλευσης. Μάθαμε για φυλακισμένους που απείχαν από το συσσίτιο για ένα 24ωρο, δείχνοντας την υποστήριξή τους στους εξεγερμένους των πόλεων. Ο δρόμος αναίρεσε πρακτικά όλες τις διαχωρισμένες ταυτότητες. Μας έσμιξε σε ένα πλήθος που επιτίθεται σε αστυνομικά τμήματα, τράπεζες και βιτρίνες καταστημάτων, συγκρούεται με την αστυνομία, απελευθερώνει (έστω προσωρινά) δημόσια κτίρια στα κέντρα των πόλεων και τις συνοικίες, πραγματοποιεί λαϊκές συνελεύσεις και διαδηλώσεις σε γειτονίες. Αυτό το ανομοιογενές πλήθος απέκτησε ομοιογένεια στην ανταρσία ενάντια στην καθημερινή βία της κυριαρχίας του εμπορεύματος, στη βίαιη εκδήλωση της θέλησής του για αληθινή ζωή. Αυτή η εξέγερση είναι αυθόρμητη και ανεξέλεγκτη, ενώ ταυτόχρονα υπονοεί ρητά την απόρριψη της πολιτικής, καθώς δεν διατυπώθηκαν συγκεκριμένα αιτήματα ή πολιτικές προτάσεις. Κάναμε φανερό ότι δεν εμπιστευόμαστε τους πολιτικούς όλων των ειδών, οι οποίοι έχουν ως μοναδικό σκοπό να διατηρούν την κοινωνική ειρήνη, μια ειρήνη που κρύβει μέσα της τη μιζέρια της καθημερινής ζωής, την εκμετάλλευση και την αλλοτρίωσή μας. Όλη η οργή μας εκφράζεται στην άγρια απλότητα των πανό που γράφουν «Δολοφόνοι!». Αυτή η εξέγερση είναι μια αυθεντική προλεταριακή στιγμή άρνησης των συνθηκών στις οποίες μας έχουν αναγκάσει να ζούμε...

3.

Από την πρώτη κιόλας στιγμή μετά τη δολοφονία στις 6 του Δεκέμβρη, οι μηχανισμοί του κράτους και των ΜΜΕ κινητοποιήθηκαν για να αντιμετωπίσουν την έκρηξη της προλεταριακής οργής. Ξεκίνησαν με την προσπάθεια ελέγχου των αντιδράσεων, με τη θεαματική υποβολή παραίτησης των Παυλόπουλου και Χηνοφώτη, την υπόσχεση από τον πρωθυπουργό για «παραδειγματική τιμωρία των υπεύθυνων» για το θάνατο του 15χρονου, την καταδίκη της κυβέρνησης από όλα τα κόμματα της αντιπολίτευσης και πολλούς δημοσιογράφους και τη «διακριτική παρουσία» των μπάτσων απέναντι στους διαδηλωτές. Πολύ γρήγορα εξαπέλυσαν κάθε μορφή καταστολής: απειλές κήρυξης της χώρας σε κατάσταση εκτάκτου ανάγκης, κινητοποίηση φασιστών-παρακρατικών-«αγανακτισμένων πολιτών», δεκάδες συλλήψεις και ξυλοδαρμοί διαδηλωτών, νέοι πυροβολισμοί από τους μπάτσους στην Αθήνα. Σύσσωμα όλα τα κόμματα των αφεντικών (με χυδαιότερο το ΚΚΕ) και ο συρφετός των τηλεοπτικών παραθύρων επιχείρησαν να διασπείρουν το φόβο. Ομοίως οι δύο συνδικαλιστικές συνομοσπονδίες, ΓΣΕΕ και ΑΔΕΔΥ, οι οποίες μόλις διαπίστωσαν τον κίνδυνο οι παραδοσιακές απεργιακές διαδηλώσεις-λιτανείες για τον προϋπολογισμό να μετατραπούν σε άγριες διαδηλώσεις, τις ακύρωσαν. Ωστόσο, και ενάντια στις φλυαρίες των συνδικαλιστικών γραφειοκρατών για την ανικανότητα της κυβέρνησης να διασφαλίσει την τάξη και την κοινωνική ειρήνη, διαδηλώσεις έγιναν την ημέρα της γενικής απεργίας και ήταν όντως άγριες, ενώ μερικές ημέρες αργότερα εξεγερμένοι προλετάριοι στην Αθήνα κατέλαβαν τα κεντρικά γραφεία της ΓΣΕΕ και τα μετέτρεψαν σε κέντρο αγώνα. Η πραγματικότητα λοιπόν είναι διαφορετική: είναι τα αφεντικά που φοβούνται. Όταν ο υπουργός εξωτερικών της Γαλλίας δήλωνε ήδη από τις πρώτες ημέρες της εξέγερσης «θα ήθελα να σας εκφράσω την ανησυχία μας, την ανησυχία όλων μπροστά στην εξέλιξη των συγκρούσεων στην Ελλάδα», εξέφραζε το φόβο των αφεντικών για τις δυνατότητες κυκλοφορίας αυτής της

κοινωνικής έκρηξης, καθώς διαδηλώσεις αλληλεγγύης στους μαχόμενους στην Ελλάδα πραγματοποιούνται σε πολλές πόλεις του κόσμου. Ειδικά στη Γαλλία, μπροστά σε ένα αναδυόμενο κίνημα μαθητών που χειροκροτούσαν τις φλόγες της εξέγερσης στις ελληνικές πόλεις, το υπουργείο παιδείας απέσυρε τη σχεδιασμένη μεταρρύθμιση της δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης.

4.

Μέσα από τα δελτία ειδήσεων, παρακολουθούμε την αστυνομική επιχείρηση διαχωρισμού των διαδηλωτών, είτε με την παρουσίαση της εξέγερσης ως εφηβικής περιπέτειας μαθητών, που λόγω της έμφυτης ευαισθησίας της ηλικίας τους έχουν κάθε δίκιο να αντιδρούν στον κόσμο των γονιών τους (λες και οι γονείς προλετάριοι δεν έχουν κανένα λόγο να θέλουν την καταστροφή αυτού του κόσμου), είτε με την κινητοποίηση ρατσιστικών αντανάκλαστικών πάνω στο πλαστό δίπολο Έλληνες διαδηλωτές-αλλοδαποί πλιατσικολόγοι, αλλά κυρίως με την προσπάθεια διαίρεσης των διαδηλωτών σε καλούς-ειρηνικούς και κακούς-κουκουλοφόρους. Τα αφεντικά και τα τσιράκια τους επιβεβαιώνουν το δικαίωμα στην (ειρηνική) διαδήλωση μόνο και μόνο για να αρνηθούν την ανάγκη της εξέγερσης. Θέλουν να αποφύγουν την περαιτέρω κοινωνικοποίηση των βίαιων συμπεριφορών στο δρόμο κι έτσι επιδιώκουν με κάθε τρόπο να τις παρουσιάσουν ως πράξεις «αντιεξουσιαστών» ή «ταραξιών» που παρεισφρύουν στις διαδηλώσεις φιλήσυχων κατα τ' άλλα πολιτών. Ε, λοιπόν, τις απαλλοτριώσεις και τα σπασίματα, τις συγκρούσεις με την αστυνομία δεν τις κάνουν μόνο (ούτε κυρίως) οι αναρχικοί. Σε κάποιο βαθμό συμμετέχουν και αναρχικοί. Η εδώ και χρόνια σημαντική υποτίμηση των νέων και των μεταναστών εξηγεί τη βιαιότητα και τη διάρκεια της σύγκρουσης με το κράτος αλλά και τις γενικευμένες απαλλοτριώσεις. Το σπάσιμο ως προλεταριακή πρακτική σημαίνει ότι διακηρύσσεται η καθημερινή ύπαρξη των αστυνομικών τμημάτων, των τραπεζών ή των αλυσίδων καταστημάτων ως στιγμή ενός σιωπηλού πολέμου. Εκφράζει επίσης τη ρήξη με τη δημοκρατική διαχείριση της κοινωνικής σύγκρουσης, η οποία ανέχεται τις διαδηλώσεις ενάντια στο ένα ή το άλλο ζήτημα, αρκεί να είναι αποστερημένες από κάθε αυτόνομη ταξική δράση. Επικαλούμενος το ύψιστο πολιτικό προπύργιο της κυριαρχίας του κεφαλαίου, τη δημοκρατία, ο πρωθυπουργός δήλωνε ότι «δεν μπορεί ούτε οι κοινωνικοί αγώνες ούτε ο θάνατος ενός νέου να συγχέονται με πράξεις εναντίον της δημοκρατίας». Αμέλησε να πει ότι αποδέχεται η δημοκρατία να καταστρέφει πόλεις και την ύπαιθρο, να δηλητηριάζει τον αέρα και το νερό, να βομβαρδίζει, να πουλάει όπλα, να δημιουργεί χωματερές ανθρώπων, να μας αναγκάζει να πάψουμε να είμαστε άνθρωποι για να γίνουμε αντικείμενα-που-δουλεύουν (ή που ψάχνουν για δουλειά, γιατί όλο και περισσότεροι είμαστε ή θα είμαστε σε λίγο άνεργοι, λόγω της κρίσης τους). Υπονοεί λοιπόν ότι μπορούμε να καταστρέφουμε ό,τι θέλουμε, αρκεί να δημιουργούνται νέες ευκαιρίες κέρδους και να προωθείται η ανάπτυξη. Το να το κάνουμε όμως ενάντια στην ατομική ιδιοκτησία αποτελεί το ύψιστο σκάνδαλο για μια κοινωνία που κατοχύρωσε αυτό το αναφαίρετο δικαίωμα ήδη από τα πρώτα της σκιρτήματα. Οι εμπρησμοί και τα σπασίματα συνιστούν ακριβώς πληγές στη νομιμότητα αυτής της κοινωνίας. Τελικά, ο «κουκουλοφόρος» είναι μια κενή έννοια προς αποκλειστική χρήση από την πλευρά της αστυνομίας. Η αστυνομία έχει αυτό το μονοπώλιο: να διαπλάθει το προφίλ της απειλής.

5.

Για τη μηχανή παραγωγής εικόνων, στον αντίποδα του «κουκουλοφόρου» (δηλαδή της εικόνας που προσπαθεί να διαιρέσει το προλεταριάτο) βρίσκεται ο «φιλήσυχος πολίτης του οποίου η περιουσία καταστρέφεται». Ποιος είναι αυτός ο περίφημος «φιλήσυχος πολίτης» που αγανακτεί με τις καταστροφές; Στην προκειμένη περίπτωση, η ενσάρκωσή του είναι ο μικροεπιχειρηματίας, ο ιδιοκτήτης κάποιου «μικρού» μαγαζιού, ο μικροαστός. Ακόμα και αυτούς κοροϊδεύει το κράτος, καθώς πολλοί καταστρέφονται από την καπιταλιστική κρίση. Αυτόν τον Δεκέμβρη, ο τζίρος είναι μισός από πέρυσι όχι μόνο στην Ερμού και στη Στουρνάρη, αλλά και στις λαϊκές υπαίθριες αγορές· και δεν είδαμε καμία λαϊκή αγορά να καίγεται αυτές τις ημέρες... Ταυτόχρονα, τα αφεντικά ισχυρίζονται ότι πολλοί άνθρωποι χάσανε τη δουλειά τους από τις καταστροφές καταστημάτων, την ώρα που οι απολύσεις που θα ανακοινωθούν το επόμενο διάστημα στην Ελλάδα με δικαιολογία τη χρηματοπιστωτική κρίση υπολογίζονται στις 100 χιλιάδες. Αλλά, σχετικά με τις όσες καταστροφές «μικρών» μαγαζιών δεν προκλήθηκαν από τους κουκουλοφόρους υπαλλήλους του ίδιου του κράτους (καθώς το τελευταίο θέλει να γίνει πιο πειστικό για τον κίνδυνο που διατρέχουν οι μικροαστοί), απαντάνε οι ίδιοι οι εργαζόμενοι σ' αυτά τα μαγαζιά στην 'Καταγγελία από την Αυτόνομη Πρωτοβουλία Εμποροϋπαλλήλων Λάρισας': «Καταγγέλλουμε όλους όσους προσπαθούν να σπείρουν τον τρόμο και να μας πείσουν ότι πάνω από την ανθρώπινη ζωή και αξιοπρέπεια βρίσκεται η υπεράσπιση κάποιων περιουσιών, περιουσίες που δημιουργήθηκαν από την ουσιαστικά απλήρωτη

και ανασφάλιστη εργασία και υπερεργασία υπαλλήλων-λάστιχο, περιουσίες οι οποίες έτσι κι αλλιώς δεν εθίγησαν κατά τη διάρκεια των συμβολικών επιθέσεων σε τράπεζες και δημόσια κτίρια [πράγματι, αυτό ισχύει για τη Λάρισα, όπως και για άλλες επαρχιακές πόλεις!]. Αν κάποιος κόπτονται για τους εμποροϋπαλλήλους, τότε ας αυξήσουν τους ψωρο-μισθούς που τους δίνουν, ας μάθουν τι σημαίνει ένσημο, ας κάνουν το ωράριο και τις συνθήκες δουλειάς ανθρώπινες». Ας αφήσουμε τους εμπόρους (μικρούς ή μεγάλους) να ανησυχούν για τα μαγαζιά τους. Δεν ανήκουμε στην ίδια πλευρά του ταξικού πολέμου και σε στιγμές κοινωνικής πώλωσης, όπως η σημερινή, ο καθένας είναι υποχρεωμένος να επιλέξει στρατόπεδο.

6.

Βρισκόμαστε στην τρίτη εβδομάδα αυτής της εξέγερσης. Παρόλο που τα ΜΜΕ προσπαθούν να το αποσιωπούν όσο είναι δυνατό, διαδηλώσεις, καταλήψεις, λαϊκές συνελεύσεις συνεχίζουν να γίνονται, κυρίως στην Αθήνα, αλλά και σε επαρχιακές πόλεις. Η άμεση απελευθέρωση όλων των συλληφθέντων διεκδικείται από τους εξεγερμένους. Ο μοναδικός ουσιαστικός τρόπος να στηρίξουμε αυτούς που διώκονται είναι να εξελίξουμε τον αγώνα, μέρος του οποίου είναι και αυτοί. Είναι αλήθεια ότι αυτή τη στιγμή δύσκολα μπορούν να γίνουν εκτιμήσεις για το αν και πώς θα συνεχιστεί αυτό το κοινωνικό ξέσπασμα. Όπως και να χει, ό,τι κι αν γίνει, για εμάς που βρεθήκαμε αυτές τις ημέρες στους δρόμους, αλλά και για ολόκληρη την εργατική τάξη σ' αυτή τη χώρα, τίποτε δεν θα είναι όπως ήταν πριν. Σίγουρα πολλές συζητήσεις πρέπει να γίνουν, πολύ μελάνι πρέπει να χυθεί σε μια κριτική αποτίμηση των όσων γίνανε αυτόν τον Δεκέμβρη. Αλλά αυτό είναι υπόθεση που αφορά τους εξεγερμένους και όσους έχουν συμφέρον στην κατάργηση αυτού του κόσμου και όχι τα δελτία ειδήσεων και τους πολιτικούς. Τελειώνοντας, ένα είναι σίγουρο, για την ώρα: φέτος δεν κάνουμε χριστούγεννα, έχουμε εξέγερση!

Τίποτα δεν τελείωσε, ο αγώνας συνεχίζεται!

Άμεση απελευθέρωση όλων των συλληφθέντων της κοινωνικής εξέγερσης!

Κάποιοι-ες από αυτούς-ές που βρέθηκαν στους δρόμους των εξεγερμένων πόλεων